

И вълкътъ му ближи лютата рана,
А пъкъ слънцето пече-ли-пече! —

вмѣсто:

Вълкътъ му ближе лютата рана,
И слънцето пече ли-пече.

Първиятъ сборникъ съ пѣснитѣ на Ботйова е далъ самиятъ поетъ подъ названиее „Пѣсни и стихотворения отъ Хр. Ботйовъ и С. Стамболовъ, кн. I. Букурещъ 1875.“, кждѣто сж влѣзли всичкитѣ негови извѣстни поетически трудове въ послѣдня, дефинитивна редакция. Ние не можемъ да кажемъ днесъ били измѣнилъ нѣщо въ формата на своя стихъ, ако поетътъ бѣ доживѣлъ до наши дни. Съмняваме се. Отъ 1871. до 1876. година Ботйовъ бѣше свършенъ стилистъ и, рѣшително ще кажемъ, — българскиятъ стихъ се установи за винаги съ неговата поезия. Съ Ботйовата поезия насамъ се захваща съзнателното развитие на българския художественъ стихъ, а този стихъ въ произведенията на Хр. Ботйовъ е окончателенъ за оние идеи, които се явяватъ характерни за неговото творчество. Безъ окончателната форма, която даде поетътъ на произведенията си, както има случай да се убѣди читателя отъ горнитѣ нѣколко примѣра, несъмнено, художественното впечатлѣние отъ поезията на Ботйова нѣмаше да бжде сжщето, каквото ни правятъ днесъ анализираниѣ Хайдути и други.

Прѣди да минемъ по-нататкъ, нека направимъ и слѣдната бѣлѣжка:

Стихотворенията на Ботйова сжществуватъ у насъ въ 4 — 5 различни издания. Направени съ търговско-спекулативна цѣль, тие издания сж лишени отъ добросъвѣстность. Въ всички липсватъ или отдѣлни стихове, или цѣли куплети. Въ дадената отъ З. Стояновъ редакция сжщо така липсува, напр. изъ Хайдути стихъ 124, а въ „Моята молитва“ цѣли четири стиха!